

URZICA

ANUL VI * Nr. 10 (112) * 23 Iunie 1954 * 16 PAGINI * 75 BANI

Birou Central
1700013
Hunedoara-Beva

— Cum să văd dacă tovarășii au terminat reparațiile în vederea treieratului când grâul a crescut așa de mare!

Cer cuvîntul

Stenogramă luată la şedinţa care ar fi fost bine să aibă loc la uzina „Vasile Roaită” din Bucureşti condusă de tovarăşul director Babarşi Gheorghe.

DIRECTORUL: Tovarăşi, deschidem şedinţa de analiză a muncii. Pentru ca ea să dea roade, e bine să vă criticaţi cât mai ascuţit.

O VOCE: Putem critica şi conducerea?

DIRECTORUL: Desigur, tovarăşi, criticaţi! Criticaţi conducerea contabilităţii, conducerea planificării, a investiţiilor, a personalului...

LĂCRARU CONST.: Conducerea uzinei o putem critica? Ştiţi, am de adus unele critici...

DIRECTORUL: Tovarăşi, să nu ne depărtăm de la subiect.

LĂCRARU: Tovarăşe director, am întrebat dacă de data aceasta putem critica şi conducerea uzinei...

DIRECTORUL: ...hm... mda!... Sigur... Sigur... Vă rog chiar!... Cum te numeşti dumneata, tovarăşelule? Să-mi notez...

Ştii, ca nu cumva să uit să-ţi dau cuvîntul.. Pentru că, tovarăşi, să vă între bine în cap: critica e foarte bună! Ea mă ajută la lichidarea lipsurilor, la lichidarea greutăţilor...

O VOCE: La lichidarea celor care critică...

DIRECT.: Critica, tovarăşi, ajută să ne schimbăm...

O VOCE: Las-că pe noi ne schimbaţi dumneavoastră! Pe inginerul Nistor l-aţi schimbat de la Sectorul II, la Sculărie, de aici l-aţi schimbat la Serviciul Tehnic, pe inginerul Bălăceanu l-aţi schimbat de la sector la Serviciul Control...

DIRECT.: Tovarăşelule, ăsta cu critica, spune-mi, frăţioare, cum te numeşti?

LĂCRARU: Lăcraru Constantin.

DIRECT.: Aşa... Lăcraru.. Constantin... O secundă, draguţule, să-mi notez cu creion chimic. Bun!... Şi unde lucrezi dumneata?

LĂCRARU: Sint responsabilul cultural.

DIRECT.: Respons...! Cum? Ce? Cultural? Asta-i munca dumitale culturală? Să critici direcţiunea? Frumoasă cultură, tovarăşelule, n-am ce spune! In loc să-ţi vezi de treabă, la bibliotecă, între cărţi... pentru asta mi se pare c-ai fost ales, vii aici să aduci critici nejuste direcţiunii? Bravo! Nu zic să nu critici, nu! Dar... dar... dar...

INGINERUL ŞEF: Dar dumneata, tovarăşe Lăcraru, nici nu corespunzi în muncă.

DIRECT.: Asta-i! Nu corespunzi, tovarăşelule!

VOCI: Corespunde! E un tovarăş priceput.

DIRECT.: Nu corespunde, tovarăşi! Abia acum mi-am dat seama. In consecinţă, tovarăşe Lăcraru, începînd de mîine, treci în altă muncă! Gata! Care se mai înscrie la cuvînt? Hai, tovarăşi, curaj, curaj!

CĂLIN NICOLAE: M-aş înscrie eu la cuvînt, dar mi-e teamă că după ce-oi vorbi, n-o să mai corespund nici eu în muncă.

DIRECT.: Tovarăşe Călin, iar ne depărtăm de la subiect. In orice caz, dacă e vorba despre o problemă de producţie, discută cu inginerul şef Pretorian. El o să-ţi dea sfaturi practice preţioase.

CĂLIN N.: Păi, un stat practic mi-a dat el. M-a sfătuit să-mi bag minţile-n cap şi s-o las mai moale cu critica. Şi mi-a mai dat un sfat practic: să tac şi să închid ochii că altfel o să-mi iau tâlpăşita de aici.

DIRECT.: Tovarăşe inginer şef, sînt pur şi simplu uimit de cele ce aud despre comportarea dumitale. Unde ai învăţat, tovarăşe inginer Pretorian, asemenea deprinderi?

ING. ŞEF: Tovarăşe director, nici eu nu ştiu de unde, că doar toată vremea mă aflu lîngă dumneavoastră...

DIRECT.: Tovarăşe Pretorian, îţi cer să-ţi revizueşti atitudinea. Cînd vorbeşti cu oamenii, nu trîncăni aiurea. Caută să dai sfaturi la locul lor.

CĂLIN NIC.: Tovarăşe director, pînă o să dea el sfaturi la locul lor, vă rog să-mi spuneţi dacă eu mai rămîn la locul meu...

DIRECT.: Tovarăşe Călin, am mai dat eu pe cineva afară din locul lui de muncă pentru că a criticat?

O VOCE: Pe strungarul Mocanu Mircea şi pe frezorul Rosenblum Eugen. I-aţi dat afară din biroul dumneavoastră.

DIRECT.: Păi, tovarăşe, asta înseamnă că i-am dat afară din locul meu de muncă, nu din locul lor de muncă! Vezi că n-ai dreptate? Mai ia cineva cuvîntul?

TEODORESCU MIHAI: Eu, tovarăşe director. Cu o condiţie însă: să nu-mi reduceţi iar din salariu dacă vă critic. Asta-i condiţia!

DIRECT.: Tovarăşe Teodorescu, dumneata dovedeşti o lipsă de nivel îngrozitoare. Cum aşa, tovarăşelule? Dumneata cînd faci o critică, pui şi condiţii? Critica, tovarăşe, trebuie să fie principială. Fără condiţii şi fără colişuri! Stai jos! Mai are cineva de pus vreo întrebare?

O VOCE: Eu. Vreau să ştiu ce măsuri s-au luat în legătură cu lipsurile din producţie, despre care a fost sesizat şi ministerul.

DIRECT.: Da, tovarăşe. Întrebarea dumitale e bine venită!

O VOCE (către cel care a pus întrebarea): Şi cred că dumneata o să fii bine plecat!

DIRECT.: Trebuie să vă spun, tovarăşi, că vinovaţii au fost aspru sancţionaţi.

VOCI: Cine sînt vinovaţii?

DIRECT.: Vinovaţii, tovarăşi, sînt planificatorul Nedelcu şi dispecerul Popescu. Ei au dezvăluit ministerului lipsurile noastre. Nedelcu a fost mutat disciplinar, iar Popescu transferat! Ce încredere mai poţi avea în acest soi de oameni care comunică forurilor superioare secretele întreprinderilor!?

Mai are cineva vreo nelămurire?

URZICA: Eu!

DIRECT.: Poftim, întrebă!

URZICA: Tovarăşe director, pînă cînd?...

DIRECT.: Tovarăşe, cine eşti dumneata de-ţi permiţi asemenea întrebări? Cine eşti? Figurezi aici la noi?

URZICA: Nu, tovarăşe director, eu nu figurez la dumneavoastră, in schimb o să figurezi la dumneavoastră la noi!...

Din neglijenţa celor de la abatorul din Baia Mare, administrat de O.R.A.C.A., două capre au pătruns noaptea în biroul directorului Ludovic Contak, distrugînd obiecte şi acte importante.

DIRECTORUL: — Am făcut-o de oaie!

Desen de V. TIMOC

p. conf. I. AVIAN

STRIDIILE

Nu trebuie să-mi răscolesc prea mult amintirile ca să retrăiesc, în toate amănuntele, amurgurile acelea ploioase de toamnă, în care stăteam cu tata pe una din străzile forfotind de mulțime ale Moscovei. Parcă simt și acum, întocmai ca atunci, boala ciudată punând treptat stăpînire pe mine. Nu mă doare nimic, dar picioarele mi se moaie, cuvintele mi se opresc în gîtlej, capul îmi cade într-o parte, fără vlagă... Iacă: acum-acum am și mă prăvălesc și am să-mi pierd cunoștința.

Dacă aș nimeri în clipa aceasta într-un spital, doctorii ar trebui să scrie pe tablă de la capătul patului: Fames¹⁾ — boală despre care nu se pomenește în manualele de medicină.

Lingă mine, pe trotuar, stă tata, într-un palton și pe cap cu o șapcă de flanelă din care iese un smoc de vatelină alburind în înnoptarea sură. În picioare are niște galoși mari și grei. Păstrînd încă resturi de mărunte deșertăciuni omenеști și venindu-i greu să-l vadă lumea că poartă galoși pe piciorul gol, și-a tras niște carimbi vechi de cizmă.

Omul acesta ciudat, cam sărac cu duhul, pe care-l iubesc cu atît mai mult cu cît paltonașul lui de tînăr elegant se jerpelește și se murdărește mai tare, a venit acum cinci luni în capitală, să-și caute un loc de mic slujbaș. În aceste cinci luni, a umblat necontenit hoinar prin tot orașul, cerînd să i se dea de lucru, și abia astăzi s-a hotărît să coboare în stradă să cerșească...

În fața noastră se află o clădire cu trei etaje și cu o firmă albastră: „Restaurant”. Cum capul mi s-a lăsat ușor pe spate și într-o parte, mă uit fără să vreau în sus, la ferestrele luminate ale restaurantului. Siluete apar și dispar în dosul geamurilor prin care se zărește colțul drept al pianului mecanic, două cromo-litografii, lămpi atîrnînd de tavan... Privind mai stăruitor pe una din ferestre, văd în fund pe un perete o pată albicioasă. Pata este nemișcată și marginile ei dreptunghiulare se desprind pe fondul cenușiu. Încordîndu-mi privirea, îmi dau seama că pata nu este altceva decît un cartonaș alb. Ceva este scris pe el, dar ce anume, nu pot desluși...

Timp de o jumătate de ceas nu-mi iau ochii de la cartonaș. Albeața lui îmi atrage privirea și parcă mă hipnotizează. Încerc mereu să citesc, dar strădaniile mele sînt zadarnice.

În cele din urmă, boala aceea ciudată își cere drepturile ei și pune deplină stăpînire pe mine.

Vuietul trăsurilor începe să-mi pară tunc. În mirosul greu al străzii, încep să deosebesc mii de miasme, în lămpile restaurantului și în ferestrele de pe stradă, ochii mei prind fulgere orbitoare. Toate cele cinci simțuri ale mele sînt încordate peste fire, trecînd dincolo de puterile lor obișnuite. Încep să văd ceea ce nu puteam zări înainte.

— Stridii... — izbutesc în sfîrșit să citesc pe cartonaș

Ciudat cuvînt! Sînt exact opt ani și trei luni de cînd am venit pe lume și nu am auzit încă acest cuvînt. Ce o însemna oare? Să fie numele proprietarului restaurantului? Cu siguranță că nu: firma cu numele se atîrnă deasupra ușii de la intrare, nu pe pereții restaurantului.

— Tată, ce înseamnă stridii? — întreb cu voce răgușită pe tata, încercînd cu greu să întorc capul în spre el.

Tata nu aude. Se uită încordat la forfoteala mulțimii și urmărește cu privirea pe fiecare trecător... Ghicesc din ochii lui că ar vrea să spună ceva trecătorilor, dar cuvîntul fatal parcă se anină ca o greutate de plumb de buza lui tremurătoare și nu poate să se desprindă. A făcut chiar un pas după unul din trecători, ba l-a și atins pe mîncă, dar, cînd necunoscutul s-a întors, tata a bolborosit: iertați-mă, s-a fîsticit și s-a tras înapoi.

— Tată, ce înseamnă stridii? — îl întreb iarăși.

— Sînt niște vietăți... Trăiesc în mare...

Îmi închipui deodată această sălbătăciune marină necunoscută. Trebuie să fie ceva intermediar între pește și rac. Dat fiind că este de mare, de bună seamă că din ea se pregătește o ciorbă fierbinte foarte gustoasă, cu piper și foi de dafin, un borș acrișor cu șgirci, un sos de raci sau răcitură cu hrean... Parcă și văd cum se aduce această vietate de la piață, cum repede este curățată și băgată în oală, repede, repede, fiindcă la toți le e foame... grozav de foame! Din bucătărie vine miros de pește prăjit și de ciorbă de raci.

Simt cum acest miros îmi gidilă cerul gurii, nările, cum pune treptat stăpînire pe întreaga mea făptură... Restaurantul, tata, cartonașul alb, mîncile mele, — totul este îmbibat de acest miros atît de îmbietor, încît mă trezesc mestecînd. Mestec și înghit, ca și cum în gura mea s-ar afla cu adevărat o halcă din această jivină de mare...

Picioarele mi se moaie de desfătare și, ca să nu cad, prind pe tata de mîncă și mă lipesc de paltonul său de vară umed. Tata tremură și zgribulește. Îi e frig...

— Tată, stridiile sînt de post sau de dulce? — întreb eu.

— Se mîncă viu... — răspunde tata. — Trăiesc în scoici, ca broaștele țestoase, dar se despart în două.

Mirosul îmbietor încetează dintr-odată să-mi mai turbure întreaga făptură și iluzia se duce și ea... Acum înțeleg totul!

Ce scîrboșenie! — mă înfior eu. — Ce scîrboșenie!

Vasăzică, așa sînt stridiile! Îmi închipui o dihanie asemănătoare cu broasca. Broasca stă în scoică se uită cu ochi bulbucați, strălucitori și mișcă din fălcile ei dezgustătoare. Parcă văd iarăși cum se aduce

de la piață și această dihanie ascunsă în scoica ei, cu clești de rac, cu ochi strălucitori și cu piele lunecoasă... Copiii fug și se ascund cu toții, iar bucătăreasa se cutremură de silă apucă dihania de clește, o pune pe farfurie și o duce în sufragerie. Oameni în toată firea o iau și o mîncă... O mîncă de vie, cu ochi, cu dinți, cu labe cu tot! Iar ea chițâie și încearcă să-i muște de buze...

Mă cutremur și eu, dar... de ce dinții mei încep să mestece? Dihania este scîrboasă, respingătoare, mi-e frică de ea, dar o înghit lacom, temîndu-mă să-i ghicesc gustul și mirosul. Nici n-am dat-o bine pe gît și văd strălucind ochii bulbucați ai alteia, apoi a unei a treia... și le înghit pe nerăsuflăte și pe acestea... Pînă la urmă, mîncînc șervetul, farfuria, galoșii tatei, cartonașul cel alb. Mîncînc tot ce văd cu ochii, fiind că simt că numai mîncînc o să-mi treacă boala. Stridiile holbează ochii înfricoșător, sînt dezgustătoare, tremur la gîndul lor, dar vreau să mîncînc! Să mîncînc!

— Stridii, dați-mi stridii! — izbucnește un strigăt din pieptul meu și întind mîinile.

— Ajutați-mă, domnilor! — aud eu în același timp glasul înăbușit al tatălui meu. — Mi-e rușine să cerșesc dar... Doamne! nu mă țîn puterile.

— Dați-mi stridii! — urlu iarăși, trăgînd într-una de pulpana tatiei.

— Cum, tu mîncînci stridii? — aud un rîs lîngă mine. — Ești doar un copil!

În fața noastră stau doi domni cu cilindru și mă cercetează cu privirea, rîzînd.

— Cum, băiețașule, tu mîncînci stridii? Adevărat? Foarte interesant! Și cum le mîncînci?

O mîna vîjnoasă mă trage spre restaurantul luminat. Un minut după aceea, în jurul meu se adună o mulțime de oameni și se uită la mine curioși, făcînd haz. Stau la o masă și mîncînc ceva lunecos, sărat, cu iz de igrasie și mucegai. Mîncînc cu înverșunare, fără să mestec, fără să mă uit sau să întreb ce mîncînc. Mi se pare că dacă voi dezlipi pleoapele voi zări numai decît ochii bulbucați, cleștii și dinții ascuțiți.

Dintr-odată, încep să mestec ceva tare. Se aude o pîrîitură.

— Ha, ha, ha, mîncîncă și scoicile! — ride mulțimea... — Prostușule, asta nu se mîncă...

După aceea, îmi aduc aminte de o sete groaznică. Stau întins pe pat și nu pot dormi de arsuri și de gustul ciudat pe care-l simt în gura care-mi arde ca focul. Tata se plimbă dintr-un colț în altul al încăperii, dînd din mîini.

— Mi se pare că am răcit! — bolborosește el. — Simt ceva în cap... Parcă ar ședea cineva în el... Poate că e numai din pricină că... cum să spun... nu am mîncat azi. Zău că sînt un om sucit, un nețot... Văd că domnil aceia plătesc zece ruble pentru stridii și eu nu mă duc la ei să le cer să-mi împrumute și mie ceva. Cu siguranță că mi-ar fi dat.

Spre dimineață, adorm și visez o broască cu clești, care stă într-o scoică și rotește ochii. La amiază mă trezește setea și caut cu privirea pe tata: el tot se mai plimbă prin odaie dînd din mîini.

1884.

Ilustrație de CJK DAMADIAN

CJK Damadian

1) Foame. — (n. tr.sd).

...Sînt unii părinți care cred că ajută copiii...

Desen de E. ARNO

— Fii atent, data trecută i-ai greșit lecțiile!
— Lasă, de data asta îl scot frunțaș la învățătură.

Puterea obiceiului

Se obișnuiseră oamenii ca în pragul fiecărei primăveri, pe lângă curățatul resturilor de zăpadă, pe lângă văruirea sau sădirea de flori pe firisorul îngust de pământ, să dea și o raită pe la proprietarul imobilului, care, la data aceea, se chema I. L. L., iar astăzi se numește I. G. L.

Practica acestui obicei a intrat în tradiția locuitorilor imobilului din strada Ghenadie Petrescu 27, din anul 1951, cînd acest imobil a început să dea semne vădite de bătrînețe.

La prima lor vizită, deci prin anul 1951, în primăvară, oamenii au vestit I. L. L.-ul că, la acoperiș, tabla s-a desfăcut pe alocuri, că burlanele s-au desprins, că apa care se scurge roade scările, că zidul împrejmuitoar s-a cam coșcovit, și că, în general, imobilul ar avea nevoie de o meremetisală.

— Faceți cerere scrisă — li s-a spus.

Au făcut, și au plecat liniștiți acasă.

Nu i-a deranjat nimeni. La vreme de ploaie, oamenii priveau cu îngrijorare plafonul pătat.

A trecut o toamnă, a trecut o iarnă, și a venit altă primăvară. La topirea zăpezii, apa nu mai venea spre tavan picătură cu picătură, ci se transformase într-un șipot, care acum nu umezea numai tavanul, ci pătrundea în casă ca un duș pus în mișcare de un robinet nevăzut. Scările erau pe jumătate roase, iar zidul ajunsese coșcovit de-a binelea.

S-au repezit din nou oamenii la I. L. L.

— Faceți cerere scrisă, — li s-a răspuns.

Au făcut, au plecat acasă liniștiți, și iar au așteptat.

În toamnă șipotul s-a transformat în torent. Tavanul n-a putut rezista presiunii și a căzut. Au pus oamenii mîna de la mîna, au cîrpit acoperișul, au peticit plafonul și iar au așteptat primăvara.

În primele zile cu soare, au ieșit gospodarii la taifas.

— Ei, ce facem, mergem la I. L. L. ?

— Mergem. Și s-au dus.

Și povestea a început de la capăt.

Cerere scrisă în primăvară, iar cazane și găleți în vară, în toamnă dușuri transformate în cascadă, iar cîrpeți, iar iarnă, iar primăvară...

— Ei, ce facem, mergem la I. L. L. ?

— Acum se cheamă I. G. L.

Și s-au dus din nou.

Dar să vezi minune! De data asta n-a mai trebuit cerere scrisă. N-au trecut nici 8 zile și tovarășii de la I. G. L. au venit, s-au urcat pe acoperiș, au intrat în casele oamenilor, au controlat pivnița, au ciocănit pereții și și-au notat în carnet.

Toate ar fi bune și frumoase. Dar nu le este dat oamenilor să se ducure prea tare. Incepe altă poveste.

Pînă aici bateau drumul la I. L. L. în fiecare primăvară. Acum trebuie să bată drumul spre I. G. L. Tudor Vladimirescu, în fiecare zi. Au venit zidarii să repare pereții, n-a venit nisipul. A venit nisipul, n-au venit zidarii. Tovarășii care au reparat acoperișul au dat jos tabla și au înlocuit-o cu carton asfaltat. Dar n-au dat cu catran.

Așa că a rămas totul ca înainte.

— Să vedeți că la iarnă, iar mă dau pe gheață pe scări, spune vesel vecinul meu care are nostalgia distracțiilor din copilărie.

— Mergem la I. G. L. — hotărâsc din nou oamenii. Mergem să le facem o propunere: ori termină reparațiile, ori curăță curtea. Și la primăvara viitoare om vedea... Dacă rezistă imobilul, poate că o luăm de la capăt...

M. GALERIU

Orezul și meiul

Motto:

În colț pe strada Clopotari
E-un magazin alimentar
Ce te obligă, vrei nu vrei
Să papi pilaf de-orez cu mei...

Un bob de-orez și-un bob de mei
S-au întîlnit pe-același drum.
Din nu știu ce și nu știu cum
S-au luat la ceartă între ei:

— Ei, tu, piticule! — i-a spus
Orezul mindru cam de sus:
Am auzit — e-adevărat? —
Că peste tot te-ai lăudat
Că rudă-mi ești și bun amic.
Doar știi drăea bine că nimic
Din tot ce spui nu e exact...
Căci n-am cu tine vre-un contact.
Tu ești un simplu bob de mei
Pe cînd eu sînt, am fost, voi fi
Un bob distins, pe bun temei...
— S-avem, frumosule, pardon!
Răspunse meiul calm și demn:
De scos n-am scos eu nici un zvon...
Și totuși... sîntem apropiați,
Legăți, de parcă am fi frați...
Și tu, stimabile, și eu
Soriți sîntem să fim mereu
Ca frații siamezi, lipiți,
Și cu același preț plătiți.
Se vede treaba, n-ai habar,
De-un magazin alimentar
Ce și-a făcut un obicei
Să ne amestece în sac
Și bob de-orez, și bob de mei
Ca să ne-ofere, n'ai să crezi,
Drept cel mai reușit orez.
Deci nu mai fi așa semeț
Și lasă-te, zău, de figuri
Că ne înghit aceleași guri
Exact pentru același preț...

Orezul a răspuns așa:

Etcetera, etcetera...

Căci este fără interes.

Tot ce-a mai spus și ce-a mai dres.

MORALA

Fabula cu-orez și mei
O fi avînd morala ei,
Dar cei ce-amestecul îl fac
Turnîndu-i în același sac,
Apoi vinzîndu-i la un loc,
Acei morală n-au de loc.

ZAMFIR PÎRVU

SCORURI ALBE

Înaintașii multor echipe practică un joc steril
centru, neglijînd cu totul să tragă la poartă.

NELL CORNAC

Desen de NELL CORNAC

VACA CĂTRE VIȚEL: — Vino aici, în fața porții, e iarbă bună,
tînsă și nu ne deranjează nimeni l.

PE MOȘIA CLĂCAȘILOR

de NICUȚĂ TĂNASE

Ilustrație de BENEDICT GĂNESCU

Era o potecă ce tăia moșia lui Gușetoiu în două. Acu nu mai e. Grîu cît vezi cu ochii. Grîu mult. Grîu înfrîșit. Oamenii o iau pe drumul de care. Mă duc după ei. Sînt rezezi oamenii din Oarca. Rezezi și muncitori. Au trecut pe lîngă mine gloanți. Au dat din cap. Am făcut și eu la fel. Nu-i cunosc. Nici ei nu mă cunosc. Poate nu sînt din Oarca. Or fi de dincolo, din Cumpănaș.

E de-un genunche grîul și pe partea aîlaltă a drumului. Aici aveam o fîșie de pămînt și noi. Bunicu-miu, Becherescu, a fost clăcaș pe moșia lui Gușetoiu. Tot aici avea o fîșie de pămînt și clăcașul Măcărlău. Și Cocoiu, și Mîrtici și Vițălaru. Mulți. Acu nu mai sînt fîșii. E o moșie mare. Moșia lui Vițălaru, a lui Mîrtici, a lui Cocoiu. Moșia lor, e moșia clăcașilor.

Mă opresc în loc. Trag aer în piept. Aer curat de Oarca.

Privesc moșia în lung și-n lat. Nu mai sînt haturi. Au trecut cu tractoarele peste ele de acu patru ani. De patru ani s-au strîns țărani din Oarca într-un mînunchi. Am aflat din ziar. Dogorește soarele. Spietul grîului începe să iasă din burduf. Scot haina. E cald. Pornesc încet. La cine o să trag? Găsesc eu pe cineva.

O să mă duc la nea Burnea Mărgărit. Sau la Gordan. Ori la nea Stan Cotigă. Prieteni de-ai tații. Ba mai bine, o să trag la Gospodărie. Aici o să-i găsesc pe toți. Și pe Nelă al lui Dimișliu o să-l găsesc aici. E șef de echipă. Șef de echipă fruntașă. Tot din ziare o știu. Sînt de o seamă cu Nelă al lui Dimișliu. Leat. Am jucat cîncea cu el. Și poarca. N-o să-l mai recunosc. Sînt ani de cînd nu l-am mai văzut. Am sărit gardul cu el și după lubenițe. Furam din bostana lui Gușetoiu. A tras odată pîndaru' cu sare după noi. Nu ne-a nimerit. Eram draci nu copii. Am ajuns. Citesc: „Gospodăria Agricolă Colectivă 23 August 1944”

Intru. Oameni gospodari. Ronduri cu flori. Panou de onoare. Pe panou, fotografii. Mă apropii. Mă uit la poze. Poza lui nea Miticăcoasă Ilie. Il cunosc pe nea Miticăcoasă Ilie. Era vecin cu noi. Prima nevastă i-a fugit cu-n tolbaș. Unu d-ăla de venea cu mîrfuri pe la noi. O dusese tolbașu' la oraș. S-a dus după ea nea Miticăcoasă Ilie. A adus-o acasă. A bătut-o. A despuiat-o numa în cămașă și i-a dat drumu'. S-a risurat p-ormă cu o văduvă din Beleji. Cu asta o nimerise. Era femeie așezată, domoală, nu ca prima. Citesc sub poza lui nea

Miticăcoasă Ilie. „Cinste stuparului nostru. Cinste lui „Macă Bozdrogea”. E și poza lui Bozdrogea pe panou. Și pe asta îl cunosc. I se zicea Macăilă. Il porecliseră oamenii că turuia toată ziua. Și verzi și uscate. Acu nu știu dacă-i mai zice așa. Altminteri, cumsecade. Țin minte c-a avut și-un proces. Cu un boier. Iși bătuse joc de numele boierului. L-a purtat pe Bozdrogea în judecări. Trei ani. Are el gură bogată, dar și muncește. Și sub poza lui Bozdrogea scrie „Cinste lui”. E și decorat. Sînt multe poze pe panou. Multe. Mulți fruntași. Panoul e plin.

Citesc articolele de la gazeta de perete. Sînt cam vechi articolele. Și geamul de la gazetă e spart. O să-noiască ei și articolele. O să-schimbe și geamul. Sînt oameni de ispravă. Mă uit prin curte. Nici țipenie de om. Birourile închise. Rup o floare din rond. Mă așez pe bancă. Miros floarea. O să vină careva.

— Dacă ți-aș rupe cu dumitale cravata aia, că văd că porți cravată, cam ce-ai zice?

— Întorc capul. A apărut lîngă mine, ca din pămînt, un bătrîn. Il cunosc. Moș Zdrîncu.

— Să trăiești, moș Zdrîncule!

— Incruntă moș Zdrîncu sprîncelele stufoase. Se uită la floarea din mîna mea.

— Ei, ce-ai zice dacă ți-aș rupe cravata?

— Dece să-mi rupi cravata, moș Zdrîncule?

— Așa.

— Se uită întunecat la rondul de unde am rupt floarea.

— Da' ia spune-mi, ce vînt te-a adus pe aici, că de la raion nu ești. Il cunosc pe ăia de la raion. Nici de la regiune. Ția nu poartă pălărie de cîntăreț de biserică ca dumneata.

— Nu sînt, moș Zdrîncule.

— Da' de unde ești?

— D-aici.

— Din Oarca?

— Din Oarca.

— Ei, drăcie! Al cui, mă? Al cui ești?

— Al lui Ionete. Băiatul lui Ionete al lui Becherescu.

— Al lui Ionete? Care a murit de năduf? Parcă și mă-ta s-a prăpădit.

— S-a prăpădit de mult și ea, moș Zdrîncule.

— Cînd eram copil, moș Zdrîncu Ilarie era în miezul vieții. Ii plăceau femeile. Murea după ele. S-a ținut cu multe. Era bine făcut moș Zdrîncu. Acu...

— Stai la București?

— La București.

— Și ce-nvîrtești pe-acolo?... Ai o țigară, mă? Că văd că mustați porți. Milităria o ai făcută. Trebuie că fumezi.

— Ia d-aici, moș Zdrîncule.

— Da' un foc, ai?

— În fundul ogrăzii, sus în dreapta, au cociunile cu porci. Cocini, nu glumă. Din cărămidă și ciment. Guișă porcii. I-au auzit gura lui moș Zdrîncu. Sînt peste o sută de porci.

— Dumneata îi îngrijești, moș Zdrîncule?

— Da' cine, tata? Te uitași la panoul ăla, nu m-ai văzut acolo? Ori ți-a fost gîndul în altă parte?

— Guișă porcii și mai tare. Se încruntă moș Zdrîncu.

— Ooo!... că vă dau, pîrlitilor! Bătaie de cap cu porcii ăștia, mă! Trebuie să stai după ei ca după copiii mici.

— De cînd ești în colectivă, moș Zdrîncule?

— La pîresimi am avut un an.

— Un an? Dece numai un an?

— Iși duce moș Zdrîncu mina la cap. Se lovește cu arătătorul sub borul pălăriei.

— Prostia omului, taică! Capu' ăsta sec. M-am luat după vorbe. De l-aș găsi acu, aș băga furca în el!

— În cine, moș Zdrîncule?

— Să fie el al dracului cu botu' lui. Mintilie!

— Care Mintilie?

— Șapcaliu ăla care s-a pripășit pe aici. A ținut pe fata lui Didă. A de era băgată în oastea domnului. El era capul răutăților. Băga venin în noi. Pungaș mare! De acu trei ani făcusem cerere, și eu, și Dimișliu... Și mai făcuse unu', cum dracu-l cheamă? Durlă. Așa, Durlă! Toți făcusem cerere odată. Da' la adunarea generală nu s-au dus decît ei. Eu, ba! Să mă bag eu la cazan? „Să vezi dumneata, nene Zdrîncule, ce se întîmplă cu ăștia de la colectivă”, zicea pungașu'. Puneam bază-n el. De, îmi ziceam, așa o fi. Știe el, Mintilie, ceva. Trecea anu' și cu ăia de la colectivă nu se întîmpla nimic. Nici miliție nu le dăduse pe cap. C-așa zicea șapcaliu, c-o să ducă milițianu' la gospodărie.

„Și care n-o veni la muncă, gata! Trimite milițianu' la el acasă și-l aduce legat”. Uite-așa zicea banditu'! Cînd eram gata-gata să intru, mă pomeneam cu el. „Grele timpuri, moș Zdrîncule, da' mai e puțin. Dumitale nu mi-e teamă să-ți spun”. Și al dracului să fie el cu așa cu care-și taie mămăliga, nimic uu-

mi spunea. Numai băga cuțitu și-l scotea. Cu Stancu din Urlătoare la fel a făcut. Și cu ăla d-are pămînt în nisipuri. Al lui Bumbăreț. Tot așa. Umbra pe la toți. Lucru mare!

A mers așa pîn l-au mirosit. Băga zîncă banditu și-n ăia care erau în colectivă. Nu mai veneau oamenii la lucru. Auzi tu? Cînd se ducea să cheme femeile la lucru, ale dracului, se legau la cap. Ziceau că-s bolnave. Te joci?... Mai ai o țigară? Că nu vreau să-ți mai stric un chibrit. Aprind de la asta.

Mucul de țigară e gata să-i ardă buricele degetelor. Ii dau o țigară. O aprinde.

— Și unde-i acum Mintilie asta al dumitale?

— Al meu? Al lui dracu' să-l pieptene! Ehe, l-am pus pe goană! Demult. De mai bine d-un an. Pe băiatu' moșierului Gușetoiu l-a văzut Mîrtici. Oo, ce-aș mai băga furca-n ei!... Da' nu-i politica așa... Da' ia spune, mă, tu ce faci pe la București?

— Scriu, moș Zdrîncule.

— Ce scrii, mă?

— Scriu la ziare, la reviste...

— Aha! Da' cu cine semeni, mă, că din neamu' vostru niciunu' nu era cu carte? Ba mi se pare că moș-tu, Becherescu, știa o clasă primară. Ai venit să scrii ceva și despre gospodăria noastră?

— Am să scriu, moș Zdrîncule.

— Scrie, mă, să știe lumea c-avem 123 de stupi! 16 atelaje, 532 de oi, 19 vaci... Păi, ce faci, nu scrii?

— Lasă că scriu eu!

— Scrie, mă, să afle și băiatul moșierului la care am fost clăcași. Să afle și banditu' de Mintilie. Că moș Zdrîncu cu baba lui a luat 1.830 ocale de grîu, 782 orz, 43 ocale fasole, 16 ocale brînză, o căruță cu cartofi, o căruță cu roșii, alta cu varză, două borcane de 6 kile pline ochi cu miere... Scrie, mă, c-astea le-am luat pe 53, și mi-e casa plină și acu. Scrie ca anu' ăsta nu mă las pînă nu-l ajung pe Măcăilă cu bucatele. Că ăsta a luat pe 53 ăl mai mult. Scrie așa cum îți spun eu, poate o da dracu' în Mintilie, poate-o plezni rîzna-n Gușetoiu, poate-o plezni rîzna-n toți ăștia! Să scrii acolo că Zdrîncu Ilarie nu mai e clăcaș. Să scrii că Zdrîncu Ilarie e stăpin. Auzi, mă? Să scrii!

Dima achizitorul

Uite, așa sînt eu, perspicace. După cel mai neînsemnat amănunt îți recunosc omul de la o poștă. Pe Anton îl recunosc și din somn după căscat, pe Jean după strănut, pe Ionel după ris. Pe tovarășul Dima Ion îl recunosc după cartofi. Mare amator de cartofi! E un amator original însă. Lui nu-i plac cartofii copți, prăjiți sau fierți. Ii plac cartofii stricați! Cu el sînt mai putrezii cu atît îi plac mai mult. Și are la cartofi d-ăștia... mii de kilograme! S-au întrebat unii, minunîndu-se: Ce-o fi avînd el nevoie de atîția cartofi? Aici e toată incurcătura. Pentru că, vedeți dumneavoastră, cartofiiăștia nu sînt ai lui. Dacă ar fi ai lui, vă asigur că n-ar fi nici stricați, nici mucegăiți. Cartofii aparțin cantinelor șantierului Trustului 5 Construcții, din Orașul Stalin. Au fost expediți de la producători și recepționați la magazie, de către achizitorul Dima Ion. Aici au stat o bucată de vreme, apoi au fost expediți de la magazie și recepționați la gunoi... De la o dată, la alta, a diferit, cum se vede, numai locul de recepție. Achizitorul a rămas același. Cît au stat cartofii însilozați, știe conducerea Trustului. Cum au stat însilozați, știe Dima Ion. Ba nu, mai știu și alții, dar se prefac că nu știu, pentru căăștia consumă cartofi buni.

Singurii care au avut de suferit, au fost cartofii. Au tăcut și-au înghițit. În loc să-i înghiță alții...

În fața unor atari neglijențe, muncitorii au cerut ca Dima Ion să fie scos de la magazie. Să se facă acolo curățenie. Dar s-au găsit apărători care le-au răspuns:

— Lăsați, fraților, ce să-l mai scoatem pe Dima! Am scos cartofii. Așa că, oricum s-a făcut curățenie!

În felul acesta s-a făcut o curățenie de aproximativ 15.000 kg. cartofi! Muncitorii au cerut o anchetă. Apărătorii au luat din nou cuvîntul:

— La ce bun ancheta, tovarăși? Să anchetați cartofii? Să-i trageți la răspundere pentru că au putrezit? Asta-i viața, tovarăși! Din pămînt au venit, în pămînt s-au întors...

— Bine, dar vinovatul e Dima.

— Adevărat! A recunoscut chiar el. Dar știți prea bine că greșala recunoscută e pe jumătate iertată.

Se vede treaba însă că Dima și-a recunoscut greșala de două ori, pentru că i-a fost iertată în întregime. Pînă la urmă a venit și ancheta. Cum a venit așa a plecat. A constat că singurii vinovați au fost cartofii care au dat dovadă de o totală lipsă a spiritului de conservare.

Și Dima Ion a rămas, în continuare, achizitor. Și tot în continuare s-au mai stricat 6.000 kg. cartofi! Și iar au intervenit apărătorii lui Dima:

— Vedeți, tovarăși, cît de bine am procedat că nu l-am scos pe Dima din postul ăsta? Iată, s-a îndreptat omul! Data trecută a lăsat să se strice 15.000 kg. cartofi. Acum n-a lăsat să se strice decît 6.000 kg! Încă odată, de două ori, și-l aducem pe drumul cel bun.

Numai că pînă o să-l aducă pe Dima pe drumul cel bun, cartofii sînt duși pe drumul cel vechi...

Sau cine știe, poate că intervine totuși o schimbare: s-o ia Dima pe drumul cartofilor, iar cartofii pe drumul cel bun...

AL. VIANU

Contagioșii

A fost amenajat cu ani în urmă, în comuna Fundeni-Frunzănești, un dispensar spațios, utilat modern, cu lumină electrică, baie populară, etc. Într-un cuvînt un dispensar sănătos. Tot aici era și casa de nașteri. Nașterile se făceau în condiții igienice, sub observație medicală. Odată cu venirea doctorului Pastia la conducerea dispensarului, lucrurile s-au schimbat. Doctorul Pastia nu este un doctor oarecare. El este în primul rînd un „umanist“ profund.

— Se poate — a strigat el indignat — ca dispensarul de copii și casa de nașteri, etc. să stea la dispensar? Dacă pică vreun contagios? Microbii se strecoară peste tot. Copiii trebuie ocrotiți de contagiune. La dispensar trebuie să stea numai contagioșii!

Și în cea mai mare grabă, doctorul Pastia a dat dispoziții să se evacueze dispensarul. Casa de nașteri a fost mutată în sat.

Prevederea este mama înțelepciunii! spune un vechi proverb. (În cazul doctorului Pastia însă, prevederea este mama intereselor familiei). Imediat după evacuare s-au și ivit primii „contagioși“. Au venit direct de la gară cu geamantane și marafeturi: erau socrul și soacra nevestii. Au fost internați „de urgență“ într-un salon al dispensarului.

Salonul spațios a fost însă „operat“ cu un zid despărțitor care l-a transformat în două camere confortabile de locuit. Dece? „Contagioșii“ nu trebuie să stea împreună...

După cîteva zile, soția doctorului s-a dus la gară unde au mai picat două... „cazuri“: socrul și soacra soțului. Fiind declarați și ei „contagioși“ au fost internați tot „de urgență“ în același dispensar. E rău cînd intră boala într-o familie numeroasă. Rău de tot. Cum se simt însă bolnavii din familia doctorului Pastia? Bine de tot. Ei se tratează în saloanele dispensarului și, slavă domnului, privind la ei, parcă ai vrea să devii și tu... „contagioși“!

Lumină electrică? Gratis! Lemne? Gratis! Spațiu? La discreție!

În curte s-au prăpăsit orăzaniile „contagioșilor“, crescute din „mila publică“ pentru diverse experiențe... culinare.

Dar cu „umanismul“ doctorului Pastia cum rămîne?

Pentru dispensarul de copii se caută de mult... un „loc“ în sat.

Nu este timpul ca raionul Brănești să se trezească din narcoza pe care i-a aplicat-o doctorul Pastia și să procedeze la o „dezinfecție“ a dispensarului?

Ori așteaptă o dezinfecție generală?

Mai știți...

PETRE LUSCALOV

După toate cîte i s-au întîmplat,
Pe bună dreptate, Gogu-i disperat.
Întîmplarea însă fiind cam complicată
Cere-o povestire mai organizată.
Și ca să pricepeți furia lui Gogu
S-o luăm ca-n teatru, mai întii

PROLOGUL

Ci-că înainte de a fi fost pămîntul
Unii spun că-n haos circula cuvîntul
Unica putere pe vremea aceea.
Alții cred din contra, c-ar fi fost ideea
Gogu însă nu e de părerea asta
La el începutul l-a făcut nevasta
(Nu cel cosmogonic, creator de astre
Ci chiar începutul povestirii noastre)
Gogu e director (mă rog, undeva)
Are și-o nevastă (mai bine n-avea)
El, lipsit de rude, însă nu de tot
Căci soția are frați, surori, nepot,
Unchi, bunici, cumetre; dar în ce urmează
Numai nepoțelul ne interesează.

Bombonel Ionescu de treizeci de ani
Nu e-n cîmpul muncii și deci n-are bani
Dar tanti Emilia fiind rudă bună
S-a gîndit să-i facă un venit pe lună
Mai ales că „Bomby“ de o vreme-ncoa
Se află la poker într-o pază rea.
Deci i-a spus lui Gogu scurt și răspicat:
— „Nepoțelul nostru trebuie-ncadrat,
Zici că ești director, fă și tu ceva!“
Și sârmanul Gogu a făcut așa
Cum i-a spus nevasta, punct cu punct, exact.
Ce-a ieșit din asta vezi în

PRIMUL ACT

Bombonel la slujbă a-nceput să vie
Încadrat în schemă pe la magazie.
A privit o clipă cu amar și jale
Rafturile pline cu materiale
Și căzut pe gînduri și-a dus prin frizură
Degetele albe și cu mâncură.
Mina lui cu pielea fină de mătase
Va trudi prin rafturi obligată a se
Pîngări atînsă de diverse cleiuri,
Scule unsuroase și negre uleiuri.
Totuși nepoțelul, fapt surprinzător,
Cu această muncă s-a deprins ușor
Chiar părea că-i place (extraordinar!)
Că lucra băiatul și suplimentar.
Seara cînd spre casă toți plecau în grabă
El sta-n magazie și-și vedea de treabă,
(O treabă se pare, foarte fructuoasă)
Începu s-aducă prăjituri la masă:
Cataif lui Gogu, mătușă-si flancuri
Spunea anecdote (ultimele bancuri)
Da bacșișuri grase, nici nu număra,
Fuma „Romînia“ (că altfel tușea).
Dar lui Gogu astea îi stăteau în gît
Nu-i deci de mirare c-a visat urît
Și-n mijlocul nopții a sărit din pat
Strigînd: — Emilico, controlul de stat!
Dar pînă controlul de stat să survie
Dădu el o raită pe la magazie
Și găsînd acolo tot ce bănuise

CRUS

URZICĂ

Gîndi: „N-am dreptate eu să cred în vise?”
 Afacerea însă s-a soldat discret
 Fără tevatură și fără parchet.
 Intii, unchiu Gogu, ce din fire calm e
 L-a muștrat pe „Bomby” cu citeva palme
 Apoi pe noastă a-ntrebat-o: — „Ce mă
 Fac eu, Emilico, cu-n bandit pe șchemă?”
 Și săltînd din umeri cu ochii la cer
 Zice: „N-am ce-i face, trebuie să-l transfer
 Că dacă-l închide pătimim tot noi.
 Știu un loc pe șchemă la Ion Guroi”.
 Și, în consecință, „Bomby” fu mutat
 Cu legale forme și cu-n referat
 Ce menționează cum că Bombonel
 E un om de bază, devotat, model
 De îndeminare și onestitate,
 În două cuvinte, o capacitate.
 Și astfel, nepotul fu luat de Guroi,
 Transferat cu forme drept în

ACTUL DOI

Acest act repetă oarecum exact
 Cele petrecute în intiiul act.
 Doar că personajii, în locul Emiliei
 A unchiului Gogu și-a-ntrerii familiei
 Sint: „Bomby” Ionescu și Guroi Ion,
 Care dîndu-și seama în ce chichion
 L-a băgot povestea cea cu referatul
 Și-n ce stil „lucrează” și la el băiatul.
 Fapt ce i-ar aduce multe complicații:
 Critică, anchete, zeci de declarații,
 Preferă să tacă, fiind de părere
 Că e mult mai simpl pe hoș să-l transfere.
 Caracterizîndu-l foarte favorabil:
 „Om dintr-o bucată și f. f. șapabil”.
 Deci avînd la bază noul referat
 Bombonel al nostru fu repartizat
 Cooperativei lui Ștefan Andrei.
 Pauză o lună. Apoi

ACTUL TREI

Cooperativa care s-a ales cu
 Magazinierul Bombonel Ionescu
 Procedă cu dînsul cînd l-a prins furînd
 Ca și precedenții: „delicat” și blind:
 Calități grozave puse-n referat
 Cu care Ionescu fu iar transferat
 Unde? Ne-o va spune precis

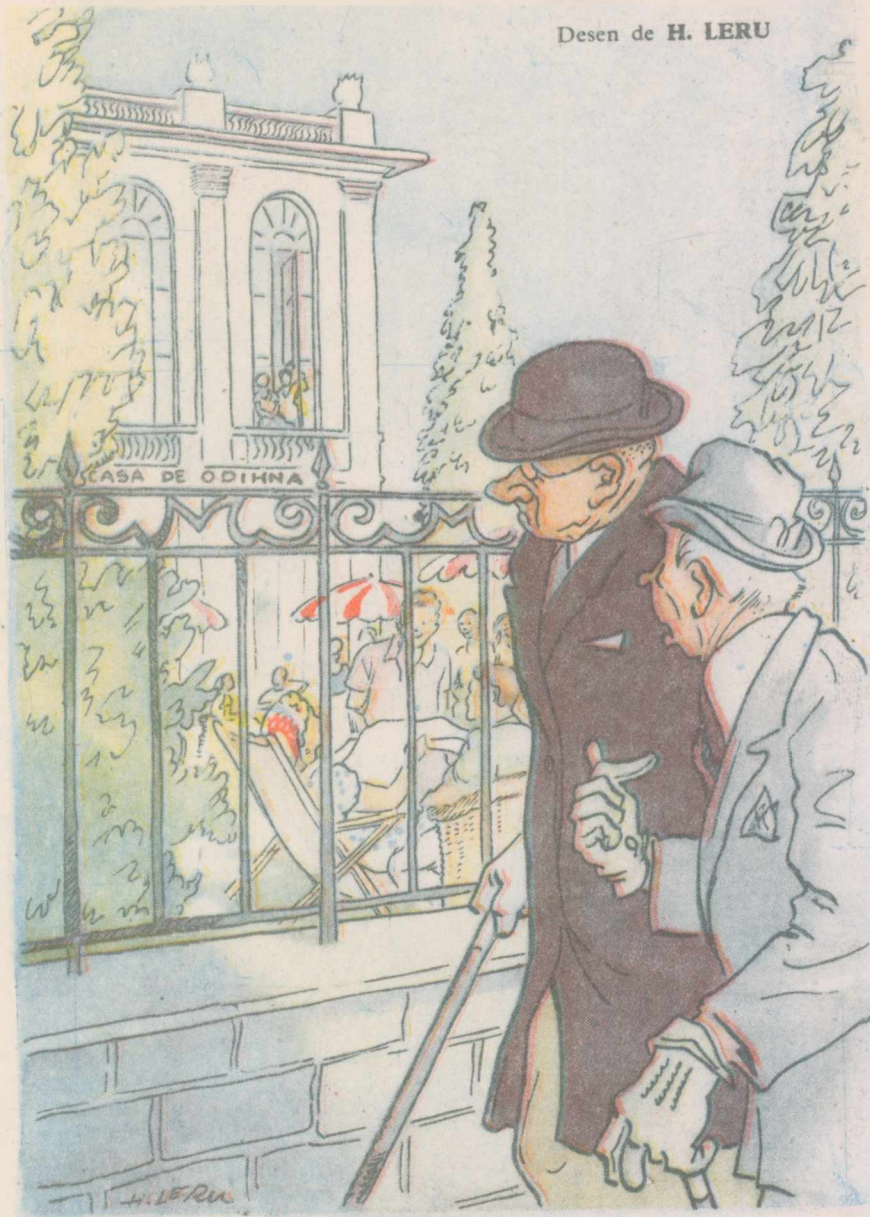
EPILOGUL

Bombonel ajunse iar la unchiu Gogu.
 Deci nu de pomană autorii-au scris
 Că povestea este-un circuit închis
 Și că după cele ce s-au întîmplat
 Pe bună dreptate Gogu-i disperat,
 Fiîndcă circuitul s-a descoperit
 Și venînd controlul totul s-a

SFIRȘIT

MIRCEA PAVELESCU
 și
EUGEN MIREA

Desen de H. LERU

— Ce timpuri, mon cher, ce timpuri! Se odihnesc muncitorii în casa în care trebuia să ne odihnim noi după munca lor.

Desen de F. CALAFETEANU

— Tovarășe, se apropie recolta. De ce nu astupîi găurile depozitului?
 — Nici o grijă! Mai am timp plină la recoltă...

Desen de VAL. MUNTEANU.

Oh, Johnny, my boy, ești un nesuferit; te-am rugat de atâtea ori să dărimați maghernițele alea! Nu pot vedea piscina de pe terasa vilei!..

Franco a pus la dispoziția impericliștilor americani o serie de baze aeriene.

Desen de I. ROSS

IMPERIALIȘTII AMERICANI: — De data asta, castelalele din Spania nu sînt o iluzie!

ADENAUER: — Sînt foarte mulțumit de fiica noastră nou născută, Fr. Să ne rugăm domnului să înceapă să vorhească cît mai curî.

Sfîrșitul unui s

Il cunoașteți, cred, după nume. Nume trîmbiat și ridicat în slăvile cerului de către colonialiștii francezi și experții militari americani din Indochina, în egală mare măsură. Nume legat pentru eternitate de numeroase și variate ofensive, rizgiate toate cu gingașa terminație în „ette” a numirilor franceze — ca Paulette, Ninette, Coquette — și destinate, una după alta, să aducă corpului expediționar francez o victorie decisivă, definitivă și irevocabilă.

L-ați ghicit, nu?...

E comandantul suprem al acestui jalnic corp de mercenari, generalul Navarre.

Unice și sublime au fost ofensivele acestui „ilustru” general... pe hîrtie. Pe teren, ele au dat, însă, cu o admirabilă regularitate, una după alta, un chix lamentabil; și, în loc de victorii decisive și definitive, au adus la decizia și definitivă înfrîngere de la Dien Bien Fu.

Un nepriceput în ale artei militare clasice și-ar putea inchipui că fatalul desnodămint a survenit din pricina generalului Navarre. Dar nu-i așa. O, nu! Un strateg atît de dibaci, dispunînd, pe deasupra, de trupe oțelite în jefuirea și asasinarea în masă a populației civile, de avioane cu reacție, supersonice, etc. și de alte multe unelte (americane) de distrugere din cele mai moderne, nu putea fi învins, în „luptă dreaptă”, de un adversar care combătea cu puști și o brumă de

artilerie. Vina este, populare vietnamez „cinstit”. Asta n-o poliștilor americani comandată de Wa clară, textual, însuș învins: „Garnizoana a îngăimat el cu prînze de presă la Sa nizată în funcție de armată vietnameză; avut de-a face în re totalmente diferită. A frîngerii noastre”.

— Ei, vă întreb e asta?... Să nu te cutre aflînd că există pe lu capabil de asemenea teaptă bietul general armată, și se trezește tip de armată. Aște tip de armată să-l a iată că dușmanul, il tip de armată, pe la

Infamie și mii de t

De altfel, celebr giei militare, prus strămoș spiritual al mani, ba chiar inter mai de mult în merr Despre război, că „Ră de violență avînd de pe adversar să facă c Este exact ceea ce vo varre, dar și exact cec ținut să nu vrea să fac Or, în asemenea cond

ÎN LUMINA FAPTELOR

CINE SE-ASEAMĂNĂ SE-ADUNĂ

Mister William Earley, președintele Comitetului Național pentru Educație din S.U.A. s-a văzut nevoit să constate că întregul sistem școlar american se află în fața unei catastrofe. În fiecare an școlile înregistrează un „deficit” de 40.000 profesori; 75.000 educatori ai tineretului își părăsesc cariera, din cauza salariilor de mizerie și îmbrățișează o meserie mai rentabilă — ca, de pildă, aceea de șofer, de polițist sau de lacheu la case mari — în timp ce numai 35.000 titrați se resemnează să intre în învățământ.

În statul fasciștilor spanioli, majoritatea profesorilor au salarii mai mici de 20 de pesetas pe zi, sumă care reprezintă prețul a 4 piine. Din pricina lipsei de profesori și de școli, 1.400.000 copii au îngroșat, în 1953, numărul enorm al analfabeților.

Guvernul lui Franco n-are nevoie de școli ci de dolari.

Guvernul american n-are nevoie de școli ci de baze aeriene și navale.

În consecință cele două guverne își îndeplinesc reciproc, cu o înduioșătoare prietenie, nevoile. Franco încasează sute de milioane de dolari, în schimb, împânzează Spania cu taze pentru americani.

Că doară nu de școli le arde, și n-ora și altora, ci de război.

SĂ-I PLINGI DE MILA ȘI MAI MULTE NU

Revista *Time* îl compătimentează din străfundul inimii pe președintele consiliului de administrație al societății monopoliste U. S. Steel, Mr. Benjamin F. Fairless, care, într-un discurs ținut la Filadelfia, s-a vădit cumplit că salariul unui cogeamite businessman de dimensiunea lui, nu este ceea ce s-ar cuveni să fie.

Ci-că numeroși manageri ai unora dintre cele mai importante întreprinderi s-au străduit o viață întreagă, la posturi de conducere, fără să fi fost în stare să pună deoparte nici măcar un milion de dolari. „Și știu asta foarte bine, a adăugat președintele, deoarece, întâmplător, sint și eu unul dintre ei”

Bietul Benjamin!... N-are nici măcar un milion de dolari!!! Ci poate abia, acolo, vre-o 950.000, agonisîți cu sudoarea frunții... miilor de muncitori ai trustului U.S. Steel.

Să nu-i plîngi de milă?!

MENU PENTRU ȘOMERII DIN S. U. A.

„Reader's Digest”, care este un fel de colector central al scursurilor politice, literare, sociale, etc., apărute în

presa capitalistă americană, reproduce în numărul din ianuarie 1954 o predică de o mare elevațiune spirituală, apărută în revista Universității Presbiteriene, și pe care o reproducem și noi precum urmează:

„Omul trăiește nu numai cu piine, ci și cu frumusețile naturii...”

„Omul trăiește nu numai cu piine, ci și cu strălucirea firmamentului în nopțile senine...”

„Omul trăiește nu numai cu piine, ci și cu măreția valurilor oceanului, cu farmecul munților, cu albul imaculat al zăpezii...”

„Omul nu trăiește numai cu piine, ci și cu cîntul păsărilor, cu adierea vîntului, cu foșnetul armonios al frunzișului copacilor...”

„Omul nu trăiește numai cu piine, ci și cu parfumul rozelor, cu mireasma portocalilor înfloriți...”

„Omul nu trăiește numai cu piine, ci și cu versurile poezilor, cu înțelepciunea filosofilor...”

...și așa mai departe.

Milioane de șomeri din S.U.A. vor fi aflat cu nespusă bucurie că, din lipsă de piine, ei au la dispoziție, pe gratis, un menu atât de copios.

Numai de nu s-ar îngrășa prea tare cu parfumul rozelor, foșnetul frunzișului și celelalte produse alimentare oferite cu atîta generozitate de Universitatea Presbiteriană...

eg... umorist

armatei
luptat
mono-
ranceză
o de-
strateg
en Fu,
confe-
orga-
tip de
noi am
armată
ina in-

înțeles de ce bietul strateg Navarre a rămas mofuz. De aceea s-a și gândit să nu primească a conduce mai departe trupele franceze și baodaiste decît în următoarele condițiuni:

1. Comandantul inamic se va obliga să-l avertizeze cu cel puțin 24 ore anticipat despre localitatea pe care s-a hotărît s-o atace;

2. De asemenea, să indice cu precizie condițiile în care are de gînd să desfășoare atacul;

3. Să-l informeze cu amănunțime despre numărul diviziilor care vor lua parte la atac, și

4. Să-l previe din timp cu privire la tipul de armată pe care-l va angaja în luptă.

Dar tocmai cînd se pregătea să prezinte oficial condițiile lui „sine qua non”, a plecat dela Washington ordinul ca generalul Navarre să fie destituit și înlocuit cu generalul Elly, care de multă vreme bătea la ușile Pentagonului ca să obție numirea.

Totuși, așa maziit cum e, ex-comandantul mercenarilor francezi din Indochina își are locul asigurat în istorie. Numai că, în timp ce datorită mărețelor victorii obținute asupra trupelor franceze cotorpitoare, armata populară vietnameză va intra, pe ușa din față, în istorie, „ilustrul” general Navarre va intra pe porțița din dos pentru ca posteritatea să cunoască existența acestui mare maestru de strategie... umoristică.

Edel

Desen de A. RIK

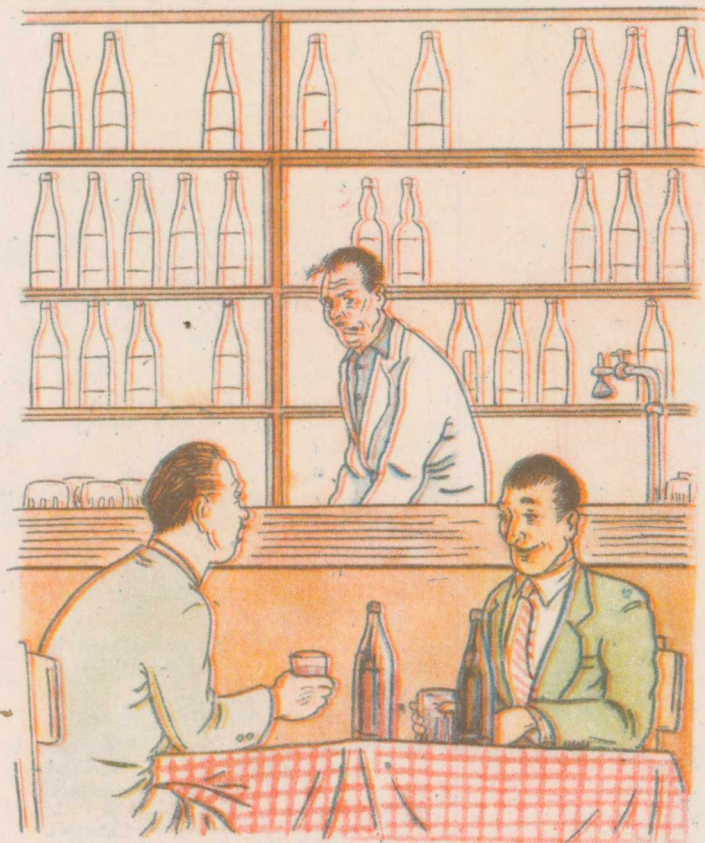
In expozițiile de „artă” de peste ocean, apar tot mai multe pinze, expresie a artei putrede imperialiste, în care pete de culoare aruncate la întâmplare alcătuiesc tot subiectul.

„ARTĂ PENTRU ARTĂ”

Desen de FRED GHENĂDESCU

In unele bufete de stat, calitatea băuturilor
lasă mult de dorit

— Nu găsești că vinurile astea seamănă între ele?
— Ca două picături de apă!...

Medalion

de N. ȚĂTOMIR

*Incadrat reglementar
Stă la Sfatul Popular
La birou-i de stejar.*

*Are în jiletca-i veche
Ornic fără de pereche,
Plus un Hardmuth la ureche.*

*Pentru multe de file
Cu parafe și-apostile
Are-o stivă, de ștampile.*

*Drept în față-i, sub tavan,
Pe-al peretelui ecran
Scrie-n roșu de mărgean :*

*„Construim Socialismul...
Să luptăm cu bucherismul...
Jos cu birocratismul!”*

*— Jos cu birocratismul, jos!
Își șoptește tacticos.
Deschizând registrul gros.*

*Are-un plan de muncă-n față
Prelucrat ieri dimineață?
Trebuie tradus în viață.*

*Scrie-acolo punctul doi
Cum că-n-fiecare joi
Chiar de ploaie și-i noroi.*

*Trebue straplă străda
Ca să fie promenada
Dulce cum e limonada?*

*Planul este plan și gata!
Ies cisternele cu ceata
Pe o ploaie cu găleata.*

*Din birou de la etaj
Le privește prin grilaj
Cum ies toate din garaj*

*Ca să ude strada udă...
Și de vesel ce-i, asudă
Norilor făcînd în ciudă.*

*La ședință, simbăta,
Cuvîntelul va lua
Și solemn va raporta...*

*Are-acum putere? Are!
Și se crede că atare,
Sbrijin clasei muncitoare.*

TREI DOAMNE ȘI TOTI TREI

de SADI RUDEANU

M-au purtat într-o zi treburile pe la Drăgănești-Olt. Aveam acolo nisaiva probleme de rezolvat și m-am dus. Am ajuns spre dimineață și pe la amiază am terminat. Cum pînă la plecarea trenului mai erau câteva ore, am zis să-mi petrec timpul cu folos. Și cutreerînd prin localitate iacă văd o bibliotecă. Biblioteca centrală raională Drăgănești-Olt. Zic să intru. Și intru. Înăuntru cărți. Cărți pe jos, cărți pe sus, cărți pe scaune, mă rog, bibliotecă! Și printre toate cărțile astea se agită trei tovarăși. Doi bărbați și o femeie. Ocupați foarte, că nici nu m-au băgat în seamă. Cînd, pe un scaun așezat mai la o parte, un țaran. Aștepta răbdător, cu ochii după cei trei. Intru în vorbă:

— Să trăiești, bade!
— Mulțămesc, asemenea și dumitale, tovarășe, face omul.

— Da' cu ce tebi p-aici? îl întreb eu.
Omul mă măsoară, apoi făcîndu-și pe semne o părere bună, se întoarce spre mine:

— Ia, cu însămințările...
Am uitat să vă spun că treaba asta se petrece cam pe la 29 aprilie. Cam tîrziu pentru însămințări. Zic:

— Pentru însămințări, acuma? Și aici, la bibliotecă? Nu prea te pricep, bade.

Țăranul oștează adînc și mă privește drept în ochi.

— Apoi, aici la bibliotecă nu veni pentru însămințări. Pentru broșuri!
Care broșuri?

— Ia, aiestea!
Și-mi arată niște pachete așezate de-avalma pe scaune. Erau cinci pachete.
— Și ce broșuri sînt acolo? întreb.
— Păi, face omul, despre însămințările de primăvară. Felurite! Cum să le faci mai bine, cînd, în ce fel... Mă rog, bune!

Incepusem să mă dumiresc. Dar nu de tot.
— Bre, omule, dar broșurile astea vă trebuiau mult înainte...

— Ne trebuiau...
— Păi, acu e tîrziu!...
— Tîrziu...
— Și ce-ați făcut? întreb eu cu sufletul la gură.

— Ce să facem? Am însămințat și acum am venit după broșură.

Am respirat ușurat.

— Da' de ce ai venit abia acum?
— Păi, dacă abia acum am aflat! Și asta din

întimplare. Că broșurile trebuiau să ne fie trimise de mult! De la 20 martie le-a expediat aici de la București. A scris și în ziare despre ele. Da uită-te și dumneata: azi e 29 aprilie și nici despachetate nu-s.

Omul se supărase rău.
— Și acu ce-o să faceți cu broșurile?
— Să fie de folos la anu'! Tot e bine!

Mi-am întors privirea spre cei trei care se agitau prin bibliotecă.

— Da' ăștia cine-s?
Țăranul mi-i arată din ochi pe fiecare.

— Aia de colo e șeful bibliotecar, Georgescu Florin. Dumneaei e șefa adjunctă, Rădița Popescu. Alălalt e minuiorul.

— Minuiorul? întreb eu. Adică ce face?
— Minuie cărțile. Vin broșurile în pachete, el le pune pe scaune, și nu le despachetează cu lunile. Adică le minuie.

Nu mi-am putut opri un zimbet.
— Și șeful, adjuncta ce fac?
— Păi, ce să facă? Unul e șef, și celălalt adjunctă. Alțeva ce-ai vrea să mai facă? Pe semne minuie și ei cum minuie minuiorul!

Fierbea omul. Și eu fierbeam.
— Care va să zică, asta e! făcui eu pe ginduri.

— Asta e, răspunse săteanul, dar mai bine, era să fi fost altfel...
— Adică cum altfel?

— Adică, altfel de adjunctă, altfel de șef și altfel de minuior

Îndrumare

de MIHU DRAGOMIR

Automotorul se năpustea, mereu flămînd de distanțe, făcînd să se rotească, în fața călătorilor ca pe un disc uriaș, arăturile de primăvară. Se zăreau coșurile de fabrici și cupolele orașului B. Era încă dis-de-dimineață și aerul rece, tare ca un fum de țigară necunoscută încă, trezea fel de fel de imagini în mintea scriitorului... să-l lăsăm fără nume. — „Trebuie să-mi încep conferința cu o comparație, ceva despre orașul lui“ — își spusese. Să zic, de pildă: „simțeam încă din tren că aici e ca...“

Dar gara se apropia și nu mai era timp de comparații. Scriitorul își strînsese foile conferinței și le așeză cu grijă într-un dosar. — Cum naiba să fac să nu se vadă că e bătută la Gestetner... Trebuie să se creadă că e scrisă de mine, acum... atît se mai gîndi și automotorul se opri, fluierînd bucuros.

Cobori grav, uitîndu-se după primirea necesară. Nu cunoștea pe nimeni, pe aici. Ceilalți călători se mișcau în voie, ca într-un loc cunoscut, schimbînd saluturi și grăbindu-se spre ieșire. Emoționat, un tînăr se apropie, cu mina la șapcă, neștiind dacă trebuie s-o scoată sau numai să salute: — „Dumneavoastră sinteți scriitorul...“

Aerul grav se transformă, brusc, într-un fel de binecuvîntare părintească: — Da. Ești de la cenaclul de aici?

Intr-o clipă, scriitorul fu înconjurat de cinci-șase tineri.

— Bine-ați venit! Pe-aici! Să mergem!

— Ei, zise scriitorul, ce credeți, o să fie lume?

— Vai, am făcut o mobilizare... De cînd așteptăm noi... Pe-aici n-a mai venit nimeni de multă vreme... Să vedeți...

Eroul zimbea, gîndindu-se la comparația cu care trebuia să-și înceapă conferința.

Restul a mers ca pe roate. N-a observat nimeni că foile erau bătute la Gestetner. Și, de altfel, inspirat de atenția sălii, conferențiarul a improvizat și o frază de final — o minunată comparație, care l-a făcut să se socotească, pe drept, în sinea lui, autorul întregii conferințe.

S-au terminat strîngerile de mină, felicitările, omagiile. Pînă la ultimul tren mai sînt două ore.

— Tovarășe, avem cîteva nelămuriri...

— Veniți cu noi la cenaclu, să vă arătăm lucrări...

— E un tovarăș care a scris o comedie într-un act...

Ce să facă scriitorul nostru? Purtînd încă aureola succesului, intră într-o cămărușă modestă, ocupată de o masă, două bănci lungi de brad și un dulap. Nici nu știe cînd au început să se citească versuri. — „Hai să ascult“, își zice. Caută să fie atent, dar își amintește că nici n-a mincat. — „Ce-i și cu tinerii ăștia! Le arde de poezie pe stomacul gol!“

Altă poezie. Ba nu. E o schiță. — „Numai să nu fie lungă“, și privește la ceas.

— Ce părere aveți, tovarășe?

— Hm... (Na, acum îi cer și părerea!) Cred că... are talent, da... are talent...

Altă poezie. Și alta. Și iar: „Da... are talent“. Tinerii îl ascultă, cu sufletul la gură.

Desen de N. NICOLAESCU

Unii medici obișnuiesc să acorde concedii salariaților, numai în urma unui consult în „particular“.

MEDICUL: — Ești pentru concediu?
Treci mai întîi pe la mine acasă, pentru consult.

— Da... (trebuie să mai spun ceva!) da... cine-a scris poezia?
— Eu! se ridică repede, un băiat de vreo 15 ani.
— Da... (Ce naiba, nu-mi vine nimic pe limbă!) ai talent... trebuie să perseverezi... Să mai citești...

Tînărul poet roșește și-și freacă emoționat bărbia, de parcă ar vrea să-i schimbe forma.

— Da... voi aveți... (insfîrșit, încep cuvintele să curgă!), a-veți posibilități mari... Trebuie să scrieți, tovarăși, despre viața

voastră, să faceți din scris o armă, să... (na, iar nu mai știu ce să spun!) să... luptați pentru arta nouă!

— Vedeți, am vrut să publicăm poeziile astea și ni s-a spus că au lipsuri. Dar ce lipsuri? Nu știm. Nu vreți să ne spuneți părerea dumneavoastră?

— Părerea mea (uite în ce m-am băgat!) e că... Unde-ați vrut să publicați?

— La ziarul local.
— Și ce-au spus?
— Că sînt generale.
— „Generale“? Da, hm... cam sînt.

— Dar noi știm că se poate scrie și așa.

— Da... se poate...

— Vedeți, noi nu sîntem prea lămuriiți. Ce înseamnă „general“?

— Da... (ce să le spun?) ăștia se vor agăța de părerile mele! De unde naiba să știu eu ce e în capul celor de la ziarul local?)

— Dar dumneavoastră credeți că sînt bune?

— Eu... (inspirație genială! Vii tocmai la țanc!) eu mi-am dat o simplă părere. Ar trebui să mă consult și eu cu colectivul unde lucrez.

— ?!?

— Vedeți, fraților, nu e bine să avem păreri personale. Eu am spus așa... în general... dar, colectivul, numai el are o părere. Mie mi-au plăcut, dar... (hait! iar m-am încurcat)... e mai bine așa. Trimiteți-le să le citim în colectiv. Și vă urez spor la muncă, pentru că pierd trenul.

N-a pierdut trenul, ci numai încrederea tinerilor, care așteptau de atîta amar de vreme un scriitor adevărat.

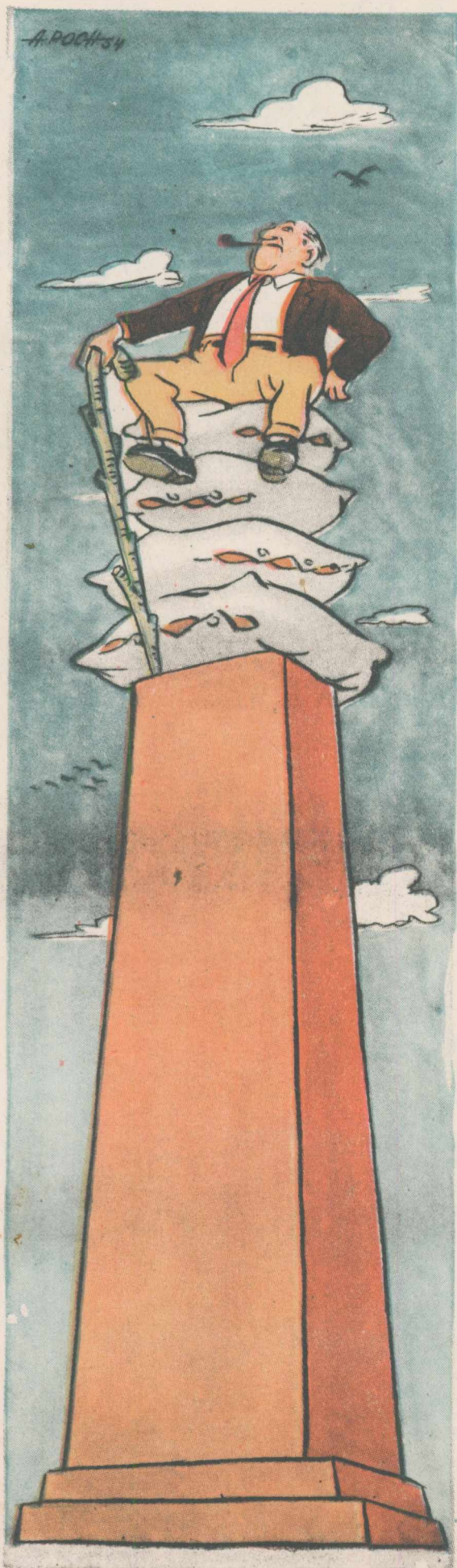

Ilustrație de ADRIAN LUGACI

monolog

Desen de A. POCH

de SIDONIA DRAGUȘANU

Un „don juan“ din zilele noastre

— Mă, Nelule, îți mulțumesc din inimă că ai venit! Nu știi cît m-am codit: să te chem, să nu te chem... Sincer să-ți spun, mă gîndeam că dau de nevastă-ta la telefon și... ce să mai vorbim, ea e contra mea. Nu știu ce are cu mine, adică ce mai încoace-încolo, știu foarte bine, ea e bună prietenă cu Nina, și e natural să-i fie partea...

De fapt, sînt aproape sigur că și tu m-ai judecat greșit în chestia cu Nina... Nu din cauza mea, și-o jur, am ajuns la divorț cu Nina...

Tu ești proaspăt însurat, n-ai dat încă de amarul căsniciei, sau mai știi, o fi nevastă-ta un alt soi de femeie... deși eu nu cred. Toate sînt la fel...

Nina, dragă, era de o gelozie fe-ro-ce. Auzi? Feroce! Nu crezi, vād că te uiți la mine și zîmbești... Mare pehlivan ești, Nelule... Mă, dar și aveam un ghinion teribil: nu știu cum se făcea că afla Nina întotdeauna, și întotdeauna la țanc, de toate combinațiile mele! Cum intram în casă, mă lua la sigur, parcă-mi citea pe față, în ochi, nu știu singur ce să mai zic, dar odată nu greșea. Ei, azi așa, mîine așa, m-am săturat și eu să tot fiu tras la răspundere, pentru toate nimicurile: unde-am stat toată noaptea, cine era aia mică și bondoacă, cine era aia înaltă și blondă cu care am fost la cinematograful... Acum spune pe toate cărările, — că am lăsat-o din cauza Mizei... Ai cunoscut-o și tu pe Miza: una roșcată — dacă mai îți mîinte, m-ai văzut odată cu ea la Lacul Herăstrău... A, nu, confund eu, cînd ne-am întîlnit la strand, eram cu Dorina, terminasem de mai bine de două săptămîni cu Miza. Așa că vezi, Nina n-are dreptate: nu din cauza Mizei au divorțat... Dar, însfîrșit, nu pentru asta te-am chemat, ca să mă justific... Te-am chemat, dragă Nelule, pentru că am mare nevoie de ajutorul tău... Nu te speria că nu-ți cer ceva foarte greu...

Ascultă, Nelule, tu ce ești, mă, acolo, la ministerul la care lucrezi, director, nu? Cum, mă, nu ești director? Ce spui?! Nu cumva faci pe modestul cu mine... Zău, eu așa auzisem că ești director... Ei, nu-i nimic, și șef de secție e ceva... Înseamnă că oricum, un cuvînt de-al tău are greutate... Vreau, mă, să mă transfer de la mine, la voi, la minister... Tot la contabilitate, dacă se poate — sau mă rog, unde-o fi loc, numai să mă vād odată scăpat de ăștia ai, mei, că nu mai pot... Zău, mă Nelule, ia-mă la tine la minister, salvează-mă...

Vād că te uiți la mine ca la un nebun... Stai să-ți explic:

S-a găsit una, Leonora — lucrează și ea la noi, să mă reclame că nu vreau să mă căsătoresc cu ea... Mă rog, am răspuns eu, este sau nu egalitate, au sau nu și femeile toate drepturile ca și noi bărbații, la muncă egală, salariu egal? Dacă tovarășa Leonora, femeie, își lua, să zicem, angajamentul, față de mine, bărbat, să se căsătorească cu mine și pe urmă se răzgîndea, o reclamam eu undeva? Am pus sau nu bine chestiunea, Nelule, spune și tu? N-am pus-o bine așa, zici tu... Și mă rog, de ce nu? Însfîrșit, fiecare cu părerile lui... Să-ți povestesc mai departe: chestia cu Leonora a stîrnit vîlvă... S-a găsit și una Georgeasca, tot de la noi, să spună că mă țin de capul ei, că ea e femeie măritată, serioasă, cinstită, și o revoltă — ba a zis chiar — auzi ce expresie la o femeie — că o „scîrbește don juanismul meu“. Însfîrșit, o mahalagioaică...

Dar să-ți povestesc, mă Nelule ce mi s-a întîmplat. Eram gata-gata să mă însor cu o fetișcană de vreo 19 ani studentă.

Îmi convenea: tat-su, inginer, de felul lui... Fata, nici urîță, nici frumoasă. În fine... Ne-am plimbat de citeva ori la șosea, i-am vorbit de lună, de stele, am vrăjit-o. Altfel, fată serioasă, nimic de zis... Ii spun că vreau să mă însor cu ea, ea zice să viu să mă cunoască părinții, ce mai încolo-încoace, mă invită într-o joi — țin mîinte ca azi — la masă la prînz... Eu, hotărît să mă duc...

Dar să vezi incurcătură: tot pe vremea aia, — asta era acum două săptămîni — mie îmi cam umblau ochii după una, Lia, o telefonistă de la noi... Ei bine, tocmai în joia aia cînd eu trebuia să mă duc s-o cer în căsătorie pe studentă, vine de la noi de la sindicat, responsabilă culturală să ne dea niște bilete la cinematograful — nu mai țin mîinte la ce film, dar știu că era unul foarte interesant — pentru după amiaza aceea, la orele patru. Mă uit pe listă să vād cine mai merge și citesc:

Lia Mărgeluș... Bine-nțeleș, îmi zic, nu e de pierdut ocazia și cumpăr îndată și eu un bilet... Îmi fac repede socoteala: îi telefonez studentei că nu mai pot veni la masă din motive de miting fulger și sarcini noi, și o rog să mă primească vineri, a doua zi... Zis și fîcut: o chem pe studentă la telefon, mă scuz, fata nu se supără, totul e în regulă... Incîntat, dau s-o sun repede pe Lia la telefon, să-i spun că pentru plăcerea de a fi cu ea la cinematograful, am renunțat să mă mai duc la logodnica mea... Eram sigur c-o să-i facă impresie lucrul ăsta...

Dar să vezi ghinionul naibii, domnule! E fantastic! Închipuiește-ți: în loc să-i telefonez ei, cum aveam de gînd, fac din zăpăceală tot numărul de telefon al studentei și-i spun: „Admiratorul dumitale, Gogu Birzoteanu, și-a părăsit logodnica, pentru fericirea de a viziona astăzi la orele patru un frumos film cu dumneata!“

Pregătisem fraza dinainte... și recunoaște și tu că era de un efect... Dar de unde să-mi dea mie în cap că în loc să-i telefonez Liei, îi telefonez studentei? Ghinionul meu.

Nu știu cum dracu' s-a auzit de chestia asta în instituție... Și de aici, tranc, la gazeta de perete. Și de la gazeta de perete, pleosc, în sedință! Să vezi ce au sărit toți pe mine. Intîi șeful, Firoiu, m-a criticat că nu-mi vād de lucru, că mai mult le încurc treburile — auzi ce măgărie — că mă vîntur fără rost într-un birou într-altul, că dau zeci de telefoane pe zi — minciună sfruntată — dau maximum șapte, opt... Cîtă răutate e pe lumea asta, mă Nelule. A sărit și una Leanța, dactilografa noastră, să vezi ce-i mai turuia gura, mai repede decît degetele la mașina de scris: că tovarășul Birzoteanu îi strecoară bilețele în sertar, că se ține de capul ei... Și știi ce-a mai zis de mine, mă Nelule? Că o plictisesc cu bancuri timpite...

Înșfîrșit, ce-a spus despre mine dactilografa, a fost floare la ureche pe lingă ce-a spus tovarășa Tudorache... Aia a dat în mine cu morala de m-a năucit... Că purtarea mea față de femei dovedește dispreț, că am mentalitate burgheză, și dă-i și dă-i... Spune și tu, Nelule, mai pot să rămîn între niște oameni care vorbesc așa de mine?

Dar ce sînt eu, mă?! Spune și tu...

Stai, mă, nu te grăbi, ieșim odată: am întîlnire cu o sportivă la cinema „Patria“.

— Criticați-mă, tovarăși, că eu nu mă supăr; numai băgați de seamă să nu-mi zdruncinați autoritatea!

EXPOZIȚIE... PE GUSTATE

S-a deschis în Orașul Stalin o expoziție agricolă.

Printre primii vizitatori a fost, cum era și normal, vicepreședintele Sfatului Popular Regional, tov. Iosif Hess. Vă imaginați emoția care l-a cuprins pe tovarășul Pastor, responsabilul expoziției, când acest vizitator de seamă și-a făcut apariția.

Vicepreședintele a dat mai întâi o raită prin toată expoziția, apoi s-a oprit în fața unui stand pe care străluceau, artistic aranjate, o sumedenie de sticle cu licoare de culoarea chihlimbarului. Vicele a privit o clipă piramida de sticle, apoi a rostit, abia întorcînd capul spre responsabil:

- Vin ?
- Vin !
- Ce vie ?
- Seleuș !

De data aceasta, vicele s-a întors deabinelea spre responsabil.

— Ia destupă o sticlă s-o gustăm !

Responsabilul a dat fuga după tirbușon, după pahar, după tăviță, a deschis sticla și, după câteva clipe, vicele a exclamat plescăind din limbă:

— Da ! Seleuș !

A mai plescăit apoi de câteva ori tovarășul Hess din limbă și în sticlă n-a mai fost Seleuș. Vezi însă că Seleușul ăsta te predispune la romantism. De aceea, probabil, s-a oprit apoi tovarășul Hess în fața standului cu flori.

— Frumoase flori ! a exclamat el.

— Frumoase ! s-a bucurat responsabilul.

— Ce zici de glastra asta ? a spus vicele.

— Ce să zic... a biiguic responsabilul care nu știa ce să zică

— Eu zic s-o învelești într-o hîrtie și să mi-o trimiți acasă ! a rostit vicele.

Așa te predispune Seleușul : spre visare.

După câteva zile, cine apare în expoziție ? Vicele. Nici nu se putea altfel. O expoziție nu se face în fiecare zi. O expoziție este un lucru important. Și un vice, dacă-i vice, trebuie să controleze. Și iată că a venit să controleze. Cu soția.

— Ce spui de expoziția mea ? a întrebat vicele.

— Minunată ! a răspuns soția viceului.

— Dar să vezi ce produse ! a exclamat tovarășul Hess.

Și au intrat în pivniță. La sticle.

— Ce vie ? a întrebat tovarășul Hess.

— Jidvei 1942, a răspuns repede responsabilul. Jidvei, via, 1942, anul.

— Pune una ! a spus vicele.

„Pune“, adică „împachetează-mi“. „Una“, adică o sticlă.

Și au pornit apoi vicele și soția dumnealui să viziteze și restul expoziției. S-au oprit la standul cu mere și nuci.

— Frumoase mere !

— Grozave nuci !

Vicele și soția dumnealui au copii. Să le trăiască. Dar copiii nu beau vin. Nu-i sănătos. Merele însă fac bine. Și nici nucile nu fac rău. Și dacă tătucul nu le plătește, e și mai sănătos. Pentru tătucu. Așa se face că întreaga familie a viceului s-a ospătat cu mere și nuci în deplină sănătate și voie bună.

După câteva zile, cine credeți că apare în expoziție. Ați ghicit : vicele. De data asta, cu cumnatul.

Și cumnatul, mai cunosător decît vicele.

— Păcat, a făcut el. Păcat că n-ați expus și vinuri mai vechi de 1942 !

A sărit jignit responsabilul.

— Cum n-avem ? Ia priviți aici. Crăciunel 1937 !

După câteva clipe a plescăit și cumnatul :

— Grozavă regiune !

Regiune, adică Crăciunelul 1937.

— Așa-i, cumnate, a rostit mindru vicele. Vinul, cu cît e mai vechi, e mai bun. Anii trec, dar vinul rămîne !

„Oare mai rămîne ?“ se gîndea îngrijorat responsabilul, văzînd cît de mult le place Crăciunelul. Dar i-a întrerupt vicele firul gîndurilor :

— Nuci, tovarășe, nuci ! Că merge mai bine !

Și a mers Crăciunelul. A mers și soția la vice. În câteva sticle că, de ! O fi el bun Jidveicul, bun e și Seleușul, dar tot mai grozav e Crăciunelul !

În sfîrșit cu expoziția s-a isprăvit. A isprăvit-o vicele. L-au mai ajutat și tovarășii Giura, Cloțan și alții... Că vicele nu muncește sector. Pînă la urmă, din 180 kg. mere au rămas 47. Din 120 kg. nuci au rămas 27. Din 171 sticle de vin au rămas 60, iar din 7 litri de țuică au rămas doi.

Acum, nu știm ce mai e de făcut, căci faptul e consumat. Adică e consumat și faptul și expoziția. Dar a rămas vicele. Nu e un viciu ?

E. VOICULESCU

Correspondentul nostru pentru regiunea Stalin

ÎN FOCUL CRITICII

CRITICUL DE ARTĂ : — ...Nici o grijă, maestre, nu vă ating eu pe dvs !...

Desen de NELL COBAR

INFORMAȚIA URZICII

Ziar care apare acolo unde apar și lipsuri

Ultima oră

Din partea mai multor vite, care își au locuința într-un grajd din comuna Popești Novaci, raionul Mihăilești, ne-a sosit chiar în acest moment următoarea plingere:

„Noi, boii, vacile, caii, precum și familiile noastre, locatari ai unui grajd din comuna Popești Novaci, vă aducem la cunoștință, prin prezenta, o gravă încălcare a spațiului nostru locativ, al cărei autor este achizitorul comunal Szabo Zoltan. Astfel, susamintitul achizitor, neșinind seamă că în acest grajd dormim, mâncăm și ne îndeplinim toate obligațiile și necesitățile, a deschis aici centrul de colectare a zarzavaturilor.

Ne aflăm de aceea într-o situație penibilă, deoarece pe piele pe care

dormim, ca și în întreg grajdul, au fost depozitate zarzavaturile achiziționate. Este o chestiune elementară de igienă deoarece noi nu știm dacă aceste zarzavaturi au fost spălate în prealabil, așa că ele ar putea lăsa în grajd și pe piele noastre diverși microbi, care să pună în pericol viața noastră și a copiilor noștri.

În consecință, cerem cu insistență, fie mutarea centrului de colectare în alt loc, fie mutarea noastră într-un centru de colectare.

Cu distinsă stimă

Patrpedele din Popești Novaci

P. S. Adresa noastră este: Grajdul din Popești Novaci, centrul de colectare.

O vizită prin piețele Capitalei

Un grup de reporteri ai revistei noastre s-a deplasat în cursul lunii mai prin piețele Capitalei. În piața „28 Martie”, un reporter s-a adresat responsabilului „unei unități „Aprozar”:

— Ceapă aveți?
— Avem spanac.
— Dați-mi atunci câteva legături de ridichi.
— Să vă dau câteva kilograme de spanac.

— Dați-mi usturoi.
— Cît spanac să fie?
Adresîndu-se altor unități ale „Aprozarului” din aceeași piață, reporterul nostru s-a umplut de spanac...

Grupul nostru de reporteri a vizitat apoi alte piețe, în care s-a rătăcit imediat printre movilele de spanac.

— Cum se explică, tovarășe, că săptămîna aceasta, unitățile dumneavoastră sînt inundate de spanac?

— Să vă explic motivele: acum trei zile gospodăriile de stat ne-au trimis 61.000 kg. spanac și numai 149 kg. ceapă și 59 kg. ridichi!... Alaltăieri, 50.000 kg. spanac, 27 kg. usturoi verde, 127 kg. mărar și pătrunjel. Ieri...

— Am înțeles. Și n-ați protestat?
— Ba da.
— Și rezultatul?
— Spanac!

Inovația unui responsabil de depozit „Aprozar”

După o temeinică și îndelungată pregătire, tovarășul Leonte Ion, responsabilul depozitului „Aprozar” Grand, a reușit să pună la punct o interesantă inovație în domeniul repartiției cepei.

În cursul lunii aprilie a primit o cantitate de câteva mii de kilograme de ceapă verde, pe care urma s-o repartizeze în piețe, după necesități. Cum acest lucru i-ar fi cerut puțină muncă și mai multă bătaie de cap, s-a gândit să facă o inovație care să-l scape de toate trei: de muncă, de bătaie de cap și de ceapă. În consecință, a repartizat în piața Grivița Roșie 2.000 kg. ceapă, iar în celelalte locuri de desfacere, cîte 100-150 kg.

Inovația tovarășului Leonte, n-a avut decît o singură lipsă: lipsa de ceapă în respectivele piețe...

Concurs de perspicacitate

De curînd a avut loc un interesant concurs de perspicacitate, la unitatea „Aprozar” din Hala Traian.

Cetățenii care intrau în magazin trebuiau să ghicească, care e spanacul, care e ceapa, și care sînt ridichile.

Nici unul dintre concurenți n-a ieșit cîștigător, deoarece zarzavaturile erau atît de bine amestecate între ele, și toate laolaltă amestecate cu pămînt și praf, încît a fost foarte greu să le deosebească cineva.

Unul dintre concurenți a recurs la o stratagemă: a luat o căldare cu apă și a început să spele zarzavaturile și să le sorteze, dar responsabilul l-a oprit revoltat, susținînd că prin astfel de metode se strică aspectul veșted, obișnuit al produselor din unitatea sa.

Colectivul acestei unități „Aprozar”, în frunte cu responsabilul Mihăilescu Traian, prilejuiește adeseori asemenea concursuri. Ceea ce face ca cetățenii să dea concursul altor magazine.

ÎN RAIONUL MEU CULTURILE SÎNT BINE ÎNTREȚINUTE

Despre de ADRIAN LUCACI

Dragă Urzico

Este bine cunoscută viteza melcului, încât a ajuns proverbială. Tot așa va ajunge și viteza cu care lucrează serviciile administrative ale întreprinderilor „Alex. Sahia” și „Postăvăria Română”. Melcul e împiedicat să meargă repede de construcția lui organică. Serviciile administrative ale celor două întreprinderi sînt împiedicate să lucreze rapid, de lipsa lor de organizare. Astfel, deși întreprinderile sînt foarte aproape una de cealaltă, aducerea firelor pentru țesături durează trei, patru ore, în care timp este imobilizat un camion, care face de obicei drumul în cinci minute.

Cînd vor găsi serviciile administrative ale celor două întreprinderi modalitatea de a reduce timpul de întocmire a formelor, ca să poată depăși viteza inițială a melcului, și să elimine timpul morții?

Dumitru G.
Bd. 1 Mai 18

DRAGĂ URZICO,

Intervin-o tu pe lângă „Agevacoop”-ul raional Tg. Ocna să depună la Sfatul Popular al raionului planul lor de realizări și de ieșiri pe teren. Noi am intervenit de nenumărate ori, dar fără nici un rezultat. Din această cauză se ivesc multe greutăți în muncă în ceea ce privește contractările de animale.

Se pare că „Agevacoop”-ul raional a contractat pînă una alta, o periculoasă boală: aceea a nepăsării.

Poate-i vindeci tu, cu vreo înțepătură sau cu vreun sfat. Că Sfatul nostru nu a reușit...

Pisaru Andrei
Tirgu-Ocna

URZICO,

Deși țin să-ți povestesc cîte ceva despre transportul pe căile ferate, vei vedea că treburile nu merg totuși ca pe roate. Acum cîțva timp am fost anunțat că am un colet la gară, expediat din Craiova: „una ladă de 13 kgr”. M-am prezentat la oficiul gării și am luat lada. Cînd am deschis-o, surpriză! Lada conținea (în cantitatea specificată)... pietre pentru terasamentul liniilor. Cum și unde s-a petrecut transformarea conținutului în bolovani nu știu. Aș vrea însă să aflu ce părere are Direcția Generală C.F.R. despre o astfel de metamorfoză. Poate că va găsi și pe făptăși. Că, vorba ceea, dacă nu se ia nici o măsură, se mai poate întimpla, pe ici-colo cîte un caz în care lada trece (pe C.F.R.), conținutul dispăre, și... pietrele rămîn.

Tomita Ștefan
str. Vulturului 4
Codlea-reg. Stalin

URZICO DRAGĂ

Dă-mi voie să-ți prezint pe tov. Lefcovici Ion, șef contabil la Cooperativa raională Ceahlău.

Dumnealui ține foarte mult ca salariații din subordine să fie disciplinați, fapt pentru care duce o foarte activă muncă de lămurire. Lecțiile de disciplină le ține de preferință seara, după ora 10, cînd aplică fiecărui cursant cîte o porție de pumni și palme pedagogice, așa cum s-a întimplat cu tov. Voaideş Ioan, ajutor de gestionar.

Pe lângă această metodă, tov. Lefcovici utilizează și ceva din vechia instrucție cazonă, care, după părerea sa, reprezintă o culme a disciplinei. Astfel, după lecțiile de mai sus, salariații fac exerciții de înviorare: „drept!, culcat!, drept!, culcat!” pînă le vine mîntea la cap.

Tov. Lefcovici este considerat drept mina dreaptă sau mai bine zis, pumnul drept, al tov. Amărici Ion, președintele Cooperativei raionale Ceahlău. Eu cred că a sosit momentul ca orice fel de „moș Teacă” să fie lăsat la vatră. Tu ce zici?

V. Dascălu
raionul P. M. R.
Ceahlău-Bacău

URZICO,

Sectorul I.C.C. al C.F.R.-ului Caransebeș a hotărît încă din 1953 începerea lucrărilor pentru construirea unei arene sportive. E foarte bine că cei de la I.C.C. au hotărît începerea lucrărilor, dar e foarte trist că n-au hotărît și terminarea lor... În momentul de față, pe arena sportivă, în loc să se găsească sportivi, se găsesc scînduri, cărămizi, nisip, var, etc.

Tovarășii Vuia Frențiu și Stoian Savu și-au luat de nenumărate ori angajamentul că vor duce la bun sfîrșit lucrările. Ocupați probabil, cu luarea angajamentelor, au uitat să ia și măsuri...

Urzico, tu ce crezi că-i de făcut?

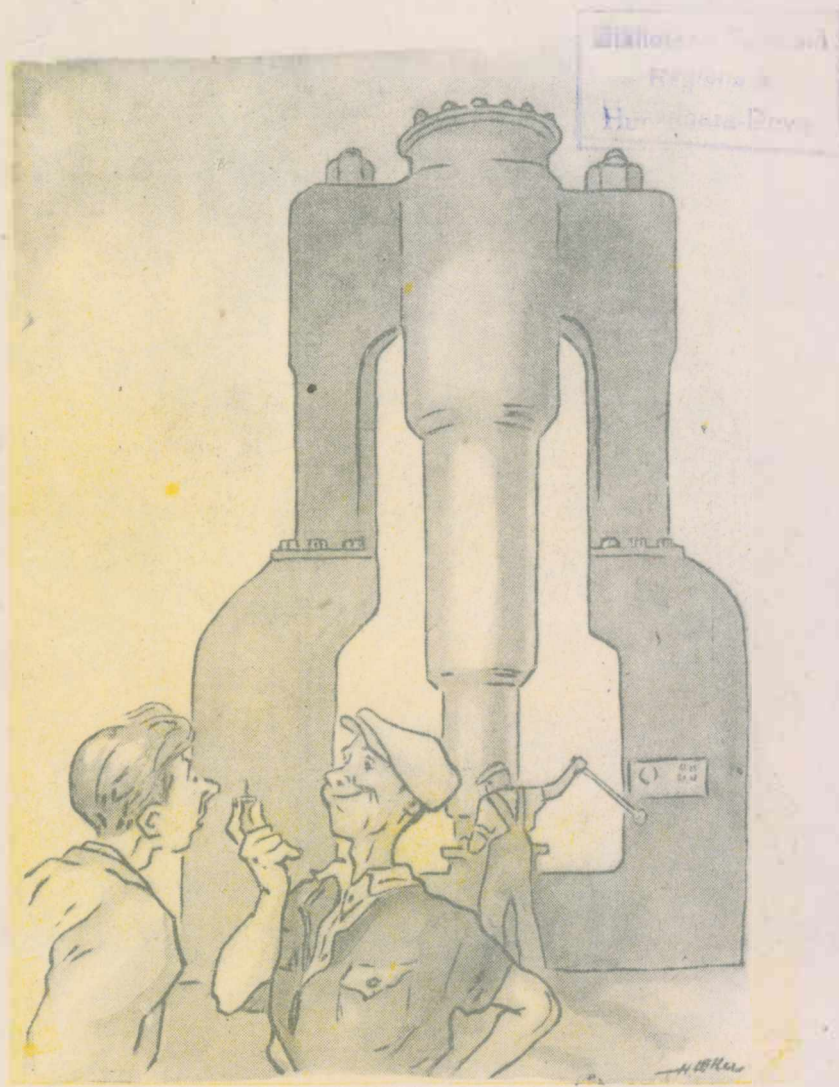
Noi credem că-i de făcut... arena sportivă! Convinge-i și tu pe tovarășii în chestiune, de acest lucru.

Nichita Gheorghe
Caransebeș

Desen de GH. CHIRIAC

Cum se preocupă unii responsabili sportivi de trecerea normelor G. M. A.

...Și ce fabricați cu mașina asta uriașă?
— Pioneze, tovarășe, aceste pioneze!

Desen de H. LERU

Lui Charlie Chaplin i s-a decernat Premiul
internacional al păcii.

H. LERU

CHAPLIN: Vă prezintă „Goana după aur”

Desen de H. LERU